

Σωτήρης Π. Βαρνάβας

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

*Μιλαει το κυμα, μιλαει το φως,
μιλαν ολα τα πλατη παντου*

Προσέξατε την πάπια
σαν πλησιάζει το νερό;
του γνέφει με τ' ανοιγμένο της φτερό,

εκείνο αργοκυλά
την αγκαλιάζει,
η όχθη χαίρεται
η κλαίουσα χαμογελά,

μικρό παπί π' ακολουθεί
χάρτινη βαρκούλα ξεβουλιάζει,

μια σπιθαμή
το ποταμάκι μας στη γειτονιά
σπίθα χαράς.

Χρeόγραφο, Γαβριηλίδης 2013

ΞΕΧΑΣΜΕΝΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

*...λαμπερες ρυτιδες ιριδες
φως θέας
έτσι αφηνονται τα πραγματα
χωμα και πνευμα...*

I

Σαν κοιτάζω μια παλιά ραπτομηχανή
στο κατώι ξεχασμένη
γυρεύω τα δάχτυλα του κοριτσιού
τις κλωστές την υφή του καιρού
που γαζώνουν στην ούγια το χρόνο.

II

Μια μηχανή σκουριασμένη συρμού
σαν συναντώ σε μέρη ορυχείου
ακούω τρόμου φωνές τα φουρνέλα
γεύομαι στον ουρανίσκο τη σκόνη

αδειάζουν μπροστά μου
καλάθια μοναξιάς
άνθρωποι της γης μαυρισμένοι.

III

Σαν κοιτάζω γερμένο σκαρί
να κάθεται άπραγο στην προκυμαία
μυρίζω μπογιά το σανίδι παίρνει ξανά
το χρώμα της θάλασσας
τρόζοι στα χέρια του ναύτη
ανασύρουνε κάβο βαρύ
βλέπω κόμπο να δένουν στο στήθος
το σινιάλο της μάνας με δάκρυ.

IV

Σαν κοιτάζω το κανόνι στο κάστρο
μυρίζω αίμα στη χλαίνη
το γένη κρύβει το πρόσωπο
κύμα τ' ανέμου πίσω με πάει
τόλμη κάπου κοντά
περιφρονεί το θάνατο

Γράμματα εμπράγματα, Γαβριηλίδης 2015

Ο ΜΟΧΘΟΣ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ

*με τα νερα τα χορταρια την πετρα
με τα πετουμενα τα πουλια
με όλα τ' αστρα ως το ειναι μου*

Πέρασε κοντά η βάρκα
κάτω απ' τη ρίζα της ελιάς το κύμα
οι θόρυβοι των μηχανών
σμίγουν το τραγούδι του τζιτζικα
στον ίσκιο της τρανταφυλλιάς
κάνει πως κοιμάται η γάτα.
Κι όπου νά 'ναι θ' ανατείλουν τα όνειρα
κι η μοναχική κουκουβάγια στο κλαδί της ελιάς
λίγο τη νοιάζει γαι τις αποφάσεις μας
κι απ' τη φύση της σοφή
θ' ατενίζει τους κήπους των άστρων
ωσότου τα χωράφια χρυσά
και το φως της σελήνης
από δέντρο σε δέντρο

φωτιά ουρανού
κι όλα έρωτας
κι όλα πλάι στη θάλασσα
κι όλα πλάι στο μόχθο των βράχων.

Διαστάσεις του χωροχρόνου, Γαβριηλίδης 2018

Κώστας Επιταλιώτης

Η ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Πρώτα λέγαμε τα πράγματα
με τ' όνομά τους
τώρα, παιδευόμαστε
να βρούμε τις λέξεις που χάθηκαν
από τα χείλη των ανθρώπων.
Ο Σωκράτης είναι εκεί
και εγώ εδώ
στον ίσκιο της Συκιάς
στο άρωμα της Λυγιάς
δίπλα στα σπυργίτια.
Ερωτεύτηκα τις λέξεις
μα δεν ήμουν ποιητής
να τις μαγέψω.
Γνώρισα έναν ποιητή πριν τους αιώνες.
Μ' έβαζε στους ώμους του
και βουτώντας στο βυθό της θάλασσας
μάζευα τα όστρακα.
Το δικό μου βλέμμα
ήταν στην έκταση της σιωπής,
της σιωπής του βυθού.
Γαλάζιο, καφέ, κίτρινο
χρώματα που μάγεψαν τα μάτια μου.
Τον ξανάδα χθες κάτω από τη Συκιά τη Λυγιά
και τα σπυργίτια.
Δεν ξέρω αν με θυμήθηκε.

Κ. Κρεμμύδας, Ξ. Σκαρτσή, Ανθολογία Ηλειακής Ποίησης, Ταξιδευτής 2010